

ЗА „НЕНАПИСАНИ МЕМОАРИ“ И ТЯХНАТА АВТОРКА

Катя Ман е родена през 1883 година в семейството на професора по математика в Мюнхенския университет Алфред Прингсхайм. Родителският дом на „Арцисипрасе“ в Мюнхен е бил широко отворен за артистичния свят от това време. Чести гости в този дом са били художниците Ленбах, Каулбах и Шук, както и музикантите Рихард Щраус и Шилингс. Бащата е бил един от най-горещите почитатели на Рихард Вагнер, с когото поддържал личен контакт. По настояване на бащата тя следва без охота математика — при своя баща слуша лекции по математика, а при прочутия Рьонтген — физика. Заниманията с висша математика са приключени завинаги — през 1905 година Катя Ман свързва съдбата си с Томас Ман, вече утвърдил успешно името си с „Буденброкови“. Тя е майка на шест деца и през „прекалено дългия си живот“, както се изразява на старини, тя се придържа о „строго личната сфера“ — тя е майка на деца, едно от които завършва жизнения си път трагично, и съпруга на именит писател, с когото неизменно дели и радостите от възхода, и горчивините на дългия емигрантски живот. Тя не желае и след смъртта на съпруга си да публикува спомени за жизненото и творческото дело на Томас Ман. Напразни са били молбите и увещанията на близки да изпълни това задължение. Защото в това семейство, където всички пишели, все трябвало един от него да не пише. Към края на живота си (доживяла дълбока старост — починала на 94 години), в разговор с най-малкия си син Михаел и литературката Елизабет Плесен, тя поднася своите „ненаписани мемоари“. В тези „ненаписани мемоари“ непринудено и правдиво, на места с лек хумор и с подчертано чувство за мярка тя ни възпроизвежда жизнения път на съпруга си, творческия му процес и метод, отношенията с брат му Хайнрих Ман, епохата, през която са живели с Томас Ман. Изумително е чувството ѝ за такт и дискретност — тя съзнателно остава в „сянка“ до именития си съпруг, особено що се отнася до творческата му работа. А нейният разказ, разкривайки бурните събития на това столетие, разкрива идейното развитие на Томас Ман и в политическо отношение. И встъпвайки в „приключението“, подготвено от нейния син и споменатата литературка, тя, без да иска, е написала мемоари с литературна стойност.

Борислав Филипов

МОИТЕ НЕНАПИСАНИ МЕМОАРИ

КАТЯ МАН

През моя дълъг, прекалено дълъг живот аз винаги съм се придържала о строго личната сфера. Никога не съм се изявявала — намирах, че не подобава. Във връзка с това казвам: В това семейство трябва да има един човек, който да не пише.

А туй, дето сега се впускам в това интервю, трябва да се припише изключително на моята слабост и добродушност.

1970 г.